

Водночас існують й інші не передбачені законом воєнізовані або збройні формування – так звані «бойовики ДНР та ЛНР». Однак не зважаючи на це, у першому та другому випадках особи будуть нести однакову відповідальність об'єднуючись у подібні об'єднання, формування.

Тому питання щодо притягнення винних осіб завчинення злочину, передбаченого ст. 260 КК України потребує додаткового вивчення та опрацювання, оскільки залишається відкритим ряд питань щодо діяльності такого роду злочинних об'єднань в умовах проведення Антитерористичної операції, як на тимчасово окупованих територіях так і на підконтрольних Україні.

Література

1. За створення не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань – 15 років позбавлення волі / Офіційний портал Прокуратури Чернівецької області / Відділ організаційного та правового забезпечення прокуратури Чернівецької області [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://chrn.gp.gov.ua/ua/news.html?_m=publications&_t=rec&id=170677

2. Як визначити правовий статус «невидимих» бійців [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://tyzhden.ua/Society/160362>

УДК 343.1 (043.2)

Ланцедова Ю. О., к.ю.н.,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ ІЗ БАГАТОРАЗОВИМ ВІДСТОРОНЕННЯМ СУДДІ ВІД ПОСАДИ У ЗВ'ЯЗКУ З ПРИТЯГНЕННЯМ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Безпека людини разом із її життям, здоров'ям, честю, гідністю і недоторканістю визнані в українській державі ч. 1 ст. 3 Конституції України найвищою соціальною цінністю, утвердження та забезпечення чого поряд із іншими правами та свободами людини складає, згідно вимог ч. 2 даної статті, головний обов'язок держави та основну спрямованість діяльності державних органів. Тому юристи-науковці не можуть стояти осторонь і не зреагувати на лист ученого секретаря Науково-консультативної ради при Вищому адміністративному Суді України від 13.12.2016 р., № 2468/7-14/16 про прохання допомогти подолати розбіжності у судовій практиці із можливістю багаторазового відсторонення судді від посади в одному і тому ж кримінальному провадженні у зв'язку з притягненням до кримінальної відповідальності, що автор пропонує вирішувати таким чином.

Відсторонення від посади судді у зв'язку з притягненням до

кримінальної відповідальності є одним із заходів забезпечення кримінального провадження, коли у відповідності із ч. 1 ст. 154 КПК «Загальні положення відсторонення від посади» України, відсторонення від посади може бути здійснено щодо особи, яка підозрюється або обвинувачується у вчиненні злочину середньої тяжкості, тяжкого чи особливо тяжкого злочину, і незалежно від тяжкості злочину – щодо особи, яка є службовою особою правоохоронного органу, а згідно вимог ч. 2 даної статті, відсторонення від посади здійснюється на строк не більше двох місяців і строк відсторонення від посади може бути продовжено відповідно до вимог ст. 158 КПК України.

Більш того, згідно ч. 3 ст. 154 КПК України, відсторонення судді від посади здійснюється Вищою кваліфікаційною комісією суддів України на підставі вмотивованого клопотання Генерального прокурора в порядку, встановленому законодавством, тобто у порядку, передбаченому ст. 49 «Недоторканість та імунітет судді» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 р., № 1402-VIII, коли згідно:

ч. 5 даної статті, суддя може бути тимчасово відсторонений від здійснення правосуддя на строк не більше двох місяців у зв'язку з притягненням до кримінальної відповідальності на підставі вмотивованого клопотання Генерального прокурора або його заступника в порядку, встановленому законом. Рішення про тимчасове відсторонення судді від здійснення правосуддя ухвалюється Вищою радою правосуддя;

ч. 6 цієї статті, продовження строку тимчасового відсторонення судді від здійснення правосуддя у зв'язку з притягненням до кримінальної відповідальності здійснюється в тому ж порядку на строк не більше двох місяців. Клопотання про продовження строку такого відсторонення судді від здійснення правосуддя подається Генеральним прокурором або його заступником не пізніше десяти днів до закінчення строку, на який суддю було відсторонено.

Поряд з цим, ст. 158 «Продовження строку відсторонення від посади та його скасування» КПК України встановлює такий загальний порядок продовження строку відсторонення від посади, згідно:

ч. 1 даної статті, прокурор, а щодо члена Національного агентства з питань запобігання корупції Генеральний прокурор або його заступник, має право звернутися з клопотанням про продовження строку відсторонення від посади.

ч. 2 цієї статті, слідчий суддя, суд відмовляє у продовженні строку відсторонення від посади, якщо прокурор не доведе, що: 1) обставини, які стали підставою для відсторонення від посади, продовжують існувати; 2) сторона обвинувачення не мала можливості забезпечити досягнення цілей, заради яких було здійснено відсторонення від посади, іншими способами протягом дії попередньої ухвали.

У той же час у вказаній редакції Закону України «Про судоустрій і

статус суддів» немає такого роду вимог щодо підстав відмови Вищою радою правосуддя у задоволенні вмотивованого клопотання Генерального прокурора чи його заступника про відсторонення від посади судді у зв'язку з притягненням до кримінальної відповідальності, у силу чого у відповідності із цитованими вимогами ч. 3 ст. 9 КПК України, Вища рада правосуддя при продовженні строку відсторонення судді від посади має керуватися вимогами ч. 2 ст. 158 КПК України та ч. 1 та п. 4 ч. 2 ст. 131 «Види заходів забезпечення кримінального провадження» КПК України, згідно яких, від стороння від посади є одним із заходів забезпечення кримінального провадження, які застосовуються з метою досягнення дієвості цього провадження».

Підсумовуючи викладене, можна зробити такий висновок. Щоб досягти дієвості кримінального провадження Генеральний прокурор або його заступник мають право стільки разів подавати клопотання до Вищої ради правосуддя про продовження строку відсторонення судді від посади після його закінчення за попереднім рішенням вказаної ради в одному тому ж кримінальному провадженні, доки будуть існувати обставини, передбачені п. п. 1 і 2 ч. 2 ст. 158 КПК України.

УДК 343.9 (477)

Леонов Б. Д., д.ю.н., с.н.с.,
Національна академія СБ України, м. Київ, Україна

ЩОДО ДОЦІЛЬНОСТІ ЗМІН І ДОПОВНЕНЬ КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ У ЗВ'ЯЗКУ З ПІДГОТОВКОЮ ДО РАТИФІКАЦІЇ ДОДАТКОВОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ РАДИ ЄВРОПИ ПРО ЗАПОБІГАННЯ ТЕРОРИЗМУ

28 жовтня 2015 року Україна підписала Додатковий протокол до Конвенції Ради Європи про запобігання тероризму[1], положення якого передбачають криміналізацію діянь, передбачених у ст. 2-6 цього Протоколу. Ці статті Протоколу передбачають зобов'язання для держав встановити кримінальну відповідальність за вчинення таких дій, як участь у терористичній організації або групі (ст. 2), проходження навчання тероризму (ст. 3), виїзд за кордон з терористичною метою (ст. 4), фінансування виїзду за кордон з метою терористичної діяльності (ст. 5), організацію чи сприяння іншим способом виїзду за кордон з метою терористичної діяльності (ст. 6).

Відповідно до цього Протоколу:

— «участь у терористичній організації або групі» означає участь у діяльності організації або групи з метою вчинення чи сприяння вчиненню одного або декількох терористичних злочинів цією організацією чи